

"מירקם כסוף" והוריות מתפצלות

אמנון נבות

על ספרו של דוד שחר, "נינג'ה", עם-עובד, ספריה לעם 1983

דוד שחר

משמעות שלישית בתקופה של הפרק הנינג'ה. ואפילו אם מוסכם יהיה ש"נינג'ה" אינו אלה אינטרמצו פחות חשוב, יחייב משמר הגדרות המוכרות את הכור המצרף של שחר ליחיד סלקציה וסימון: שישמור על המשכו של ההישג, הישג השקיפות והזיכיות, וכל סטייה עראי מאלה תחייב תגובה מחמירה. השעיית שיפוט בהקשר של חלק, שאולי אינו חשוב ואולי הוא טפל עלולה להתגלות, לבסוף כחיתור הרה אפון.

ב"נינג'ה" עובר הדגש אל דמות המספר, הוא נוטל חלק מרכזי ביצירה. עד "נינג'ה" פנימה דמות הנוסע עולם הופעתו הממשית נכחדה בשר ודם הייתה בדרך כלל נזירה, וממלא, הדגש היה על הדמויות המרכזיות. שושי רבן, גיבורת, "יום הרוזנת" ערכה את מסעותיה בירושלים של מעלה וזכרונותיהם של מטה בלא הודקקות לקביים של מספר גלוי. דמות המספר, הנורחח לגלות לפניה את מערכת האנימציה הפנימי ואת במצורה לכל מה שידוע לנו מכבר, יצרה לבסוף אפקט של פרטום-מובילה. העיסוק המפורט בדמויות היצוניות, שכל תפקידן לספק דלק גבה אוקסן לעלילת ההפכים האינסופית (כגון דמות לא אהרן דן (וכו') ראויה לשיקול דעת נוסף באשר למידת הכרחיותה וחשיבותה. כיצד בזה קיימים כאן מעקשים ומעקפים אינדיים ועד בורלטיזם, כגון התפשטות של שחר לדמותו של תומס נסבור, קומוניסט שגלה לצרפת. איסטיס ישיים, דקלרציה טיביים כגון, ואם היה הוא האיש, הרי שכינס צריך היה שערך להפוך שבה כולו או מקצתו, אלא אם כן נמלך בדעתו וצבע על שערך כדרך הסרטים הקומיים — מה מנהיג עולה בקנה אחד עם דמותו של הימים לא היה איש לוחם אלא נער חור' למ (...)" (עמ' 109).

השימוש הממילאי במיטאפורות מבדחות (לוח/חולמ) ושאר סרתי עורך הצגותיים ישיים, מצביע על כיוון ונטייה פסטימית, מה גם שציורה האחר של הדמות, זו דמות הילד החור עשורת, נותרה דלה ואיפיונה אפשי שהיה בהם גוון נוסף, אמנם מיותר וחורר השיבות, לקאלידוסקופ העשיר וה" מורכב ממלא, ואולם, במסגרת מימד היקף מצומצמים ומסע אינטרמצו קצר, ובאשר מת- קיימת כאן מצד המספר בחירה בחיבורות נובלטיסטי — חשיבותה של סלקציה עקרונת עולה בחוקה.

העמקת הענינה של דמות המספר גורמת גילויים שונים של היחבול ותחבום. מלאכת התפורר של העלילה הופכת להיות גלויה ומאובצת. נוצר מצב משונה, בו דוקת דמות המספר ועלילותיה גילוי אחרות המרכזיות אפשי שלפניהן עוד גילוי אחד של, איפכא מסתברא" אופייני, שבו השוליים הופכים מרכז והמרכז הופך שוליים. מימדיה המצומצמים צימם של היצירה הופכים את הדמות המרכזית למהות בלתי בוררה ומדוללת. בין שלפניהן איפכא מסתברא אופייני, בין שלפ" נינו ואריאנט מדוללת ועד למערכת מסור' ארת — צריך לקרוא לדבר בשמו. הדמות המרכזית והעלילה המרכזית נותרו כמין סרה עורך מדוללת של מערכת יצירה מורכבת ומשוללת להפליא. הפער בין לינה המטוש' טשת, כחה של לאה הימוליק לבין נינג'ה יעלת המדורה, הופך להיות סתמי ומעוט קונטראציות. באותה מידה יכלה מכונת ה" סיפור של דוד שחר לייצר פרודוקט אחר מתוך עצמה. מראש הייתה צריכה דמות הקסם האוטורי להגביה את סכך האיום יום הפרוזאי כפארזי או כספריית בני-ברית השוליים. גם מותה של נינג'ה חותרה את המספר מכמות אחרת אינה מצליחה להאיר מחדש את הנגלול הסחמי של העלילה ב" אותו סוג של הארה, שתעלה את הספר ובעקבותיו אנו קוראים, אל המימד הרביעי שהוא מוקד שאיפת הלב של המספר ומטרת המטות של הקאנון כולו. וגם, פרופורציו' נאלתי, של הספר נינג'ה, כנאמר:

שלפתע מסתבר, שההישג הוא בפריצת הגבו' לוח המינבלות התפיסות של המחבר: זו התפיסה השגורה והמוכרת לך מטקסטים קודמים, ומארה מירקמים אל צפויים. ממילא עוצמות כלתי צפויות מובילות מסות ענק של כוח ועוצמת המסר הסמוי נכפלת (קניק); נופים בלתי צפויים המשלבים את האוביקטיבי כטוביקטיבי ויצרים ורימה רצי' פה של חומרים הרי משמעות המשולבים בחיבור התורה רבות ועוצמה (שבתאי); או מסע תודעתו בצמד למסע כפול בזמן וב" כקום מגלה פנים רבות ומפתיעות למשנות המוכרת, וזהו הריגה חד פעמית מגבולות הדיכטומיות השגורות של המספר הירושלמי, חריגה היוצרת תלכיד חר-פעמי המשלב זרם תודעה, מפתיע בעוצמתו, עם מקום וזמן ("יום הרוזנת").

הקורא הניצב לפתח, "נינג'ה" נוכח בעליל כי ניטל על שחר להתמודד עם ההישג של עצמו, ולכל אורך הדרך. במקביל, מודע הקורא להתרחשות נוספת באירעה בההלך אותו חמש שנים שבין "יום הרוזנת" ו"נינג'ה", כלומר, התאונה הספרותית שאירעה לאורו מספר עצמו ברומאן, (סוכן הור' מל' כותה" הכתוב אמנם היטב, ואולם מכל יתר הבחינות יוגדר כחורבן או כמפולה. הפיתוי לכחוב מיבדה קליט ומתפקד מידיה, עיסוק בשכבות חומר פחות מרתקות מכל היבט ספרותי כגון אירוטיקה שעל גבול הפורנוג' נראפה שילוב עם חומרי ממשות וענינה במקדים היצוניים, כגון פעולת המחברות השנונה ומלחמת יום הכיפורים, אורב לדוד שחר בבחינת כרה בור יחפרה.

איזכורו של פנס ספרותי זה אינו מקרי אלא מכוון — בכך תמור אהרה בני מספר ואם המספר אינו נזר, ממילא עור' ברת המחויבות לביקורת. סכנת הרפיון וה" דפורמאציה בקריטריונים, אפילו אלה המוג' מן השוג המוביל מספריו קר' ראשון לאמץ פסולת של חומר, מתייבת את הביקורת ליתר שמירה על הגדרות הספרותיות היצבת משוכות ערכיות. ומכאן תובחר חשיבותו של שיקול כולל וסינאופטי, שית' החה את ההישג בצד ה"בור, המבעה הדי הבער" הארכים למספר. הקורא הניצב עומס חששות מול "נינג'ה" עלול להתמש לפרטים תפלים, כגון העטיפה החיצונית של הספר, היצבעה המכוערת של הדמות המצוירת על העטיפה (אנדרטה משוחזרת של אשה צעירה, עטה עדי' קבורה שמצאה בחפירות אור כשדים). הדמות הנורית, החמורה, ש" אופיינה בחסכון אמצעים פלאטיים, נצבעה כהוגן בידי שמעון ונדהאח, אשר על העט" פות. גם מסגרת בית ההוצאה עצמו ("עם, עובדי") והסגנדרטיציה של "ספריה לעם" אינה משמחת במיוחד. אין צורך לומר, ש" הצמדו של שחר למספריה "שגורים" — בית ההוצאה (באר, שחם, מגז וכו') יוצרת משום מה פרפורים בליבו של מבקר שחשן שכמתיה.

למיקרא ראשון מסתבר, כאמור, שהעלילות הקודמות נבנו והמספר פנה לדרך צדדית, המקושרת קשר רופף לתרשימי הורמה העיר קייים של הקאנון, ונביעות התיים שלו. הג' דוד הקשר בין "נינג'ה" לבין שאר חלקי הקאנון העצממה לכדי קשר בסגנון סאנה, וגם הוא רופף למדי. כלומר, גיבורת הרומאן נינג'ה אינה אלא ביהו של אשבעל עשירות המשורר, הוא ברל רבן תפקיד. המספר מגלה את נינג'ה כספריית בני ברית, ששייכת קודם מלידה עתיר פוטנציאל לעולותיו של שרוליק הספרן דוד ראי' ישראל שושן. אחר כך אנו מתוודעים לדמותה של לאה הימוליק, אמה של נינג'ה לתמו עשירות, הא תומס נסבור, וראר דמיות הפועלות ומפועלות על עקרון הפיצול, היוצר מערכת של אנטגוניזם ניג'ה דיות. הסיפור צריך להתמקד, בכוחנת מכוון בנינג'ה עשירות, היא לינה רבן, היא יעלת המדורה, שתלפה בכרך דרך חיימה של המספר ושאר הדמויות, ומסיימת את חייה בעמ' 215.

המימד כלפי ממדיו הצרים של הפרק הנינג'ה אינה מקרית אלא מכוונת. מיקרא לאורך חלקי האחרים של הקאנון מצביע על הדקדקות ממילאית למימד היקף רחבים. הצמצום הנמוך (המסמן באופן מוקד הוד' קקת לא מובהרת) התבנית נובלטיסטי הנגודת את רוחו של הקאנון) מצביע על איזו יעור' כוח חרשה, אותה אפשי להסכיד בשני אופ' נים: א. אפשי שהמינמונית, השיגרה והסכ' גיקה הורבטואזית מכתיבים מבנה קומ' פאקטי נכוח, שהרי על עקרון הניגוד האנא' לוגי, ההיפוכים השונים ובתקשרו של הולך ופחות הדור' הקהלותי מוכיח ד. שחר אה' יכולתו לרקוח ואריאנטים לאין סוף. ב. אפ' שרות מודכבל לא פחות הוא, "נינג'ה" אלא אונטימזו קצר, צדד' ומשום כן טפל וניה. ככל שמאפייני הסיפור האופייני לשתר צפויים עוצמה, יש לקבוע בצער, שאין לפגוע אלא היסט לדרך צדדית. מין שבייל עוים, היוצר דלדול בורמה ובנכיעות ה" עומק של הקאנון.

הפעלה של עקרון הדירערכיות החשניות בכל מחיר, כבר מתחילה לתבוע מחיר מסור' ים של סאבלונציה. כך נגלה לנו, למשל, היבט חדש המאפיין את פרופסור ורטהיימר, דמות אשר כוחה היה ללא ספק באנקדקטיות שלה, כח"פעמיותה הפאראדוקסאלית, בדרך שלניגול הבריים לפניה באחד הפרקים המוקד' דמים של הקאנון. טיפול נוסף בדמות זו (להלן עמ' 138 אילך) מרדד את איכותו של הגילוי האקדמי מוקדם, ואינו מוסף דבר לעמק שלה, כדמות צדדית וחיצונית

הקאנון הוריאני בקריטריונים פסטימים ו" שגורים של "עלילה בנויה היטב", סיבוכן והתרה", "עלילה לינארית", "מאטריה הא" ליסטיה פסיכולוגיסטית", "אליגוריה ואל" גוריציות", וכיוצא בה הגדרות ומסמנים ש" בשיגרה, וככל שתהליך החיפוש אחרי אמת ספרותית שבין הקיימי לבין ההיסטורי ומחר' זות החלום והאוטוריה, נזקק לממדים לא שגורים של היקף וסיבוכן. ואולם, צריך להיות ער לעובדה, שההצטרות מימדי ה" היקף עלולים לקבל טראנספורמציה לכיוון ממדים של עובי שישקו על המספר לקחת שליטה, פשוטו כמשמעו, על הממדים ה" גרגנטואים אותם יצר. חמר מואה, לספק בטיכומי של שחוב את אכלתה ההארה ה" סופית שתקנה את מימד העומק הסופי ותב' היר את הקשר והסכך הספיראלי של העל" ה" שהרי אמ לא כן, ההצדקה של ה" גראנד פרויקט" והמסגרת ההיקפית קמלה ונופלת. ובקשר זה — אין מדובר בדרכי קישור ותיבות מתיבס סטרוקטוראלי גרידי — שהרי הוהות המיבנית קיימת בכל פרודה ופרידה של הקאנון הזה.

מעבר לממנים עליהם כבר רמזתי כדאי להוסיף אמביואלנטיות במרכיב הזמן, הה" הארה המפתיעה המוסגת משניות זו. דוקא על רקע כשונם המחיר של מספריו דור פלמ"ת אחדים לספל במימד הזמן, מתבאר לא רק ההישג המחולק, אלא גם החיסות הקיימת, בכחינה גולבר בין ממדים. שנות השלושים בירושלים הזמן הזה, הקשורים בדמותו של המספר העצ בין שני עולמות הויתיים, שאמנם אינם סותרים, ואולם אינם חוספים.

מכל הממנים האלה יוהר שמבחינה תש' התיתת קיים חותם סטרוקטוראלי אף כי מאטי דומה בכל אחד מבירדי הקאנון, ב" בחינה אוטוגרמה המאפיינת את ד. שחר, שזה כמעט, "כחה יוד הספרותית" והיהודי, דורך הבריים האלה הוא מעבר למה ש מתואר כאן. ואולם, בכך אין ד', אלא כשלב ביניים של תבנית העל, ועדיין ניטל על המחבר לקשור את הקצוות השונים והכיונים הנגודים לכדי מהות אחת. ללא קישור מעין זה יתפורר הקאנון לכדידיו השונים, שאה' דים מהם רבי משקל בזכות עצמם. החטוריות מעין זו תיחשב לכשלתו של אחד הסיונות המרתקים ביותר למשחן את הימננים ביותר להם יכינו, בתולדות הספרות העברית ה"חדשה.

הקורא העירוני ישים ליבו לשנתי מפ' תיעה בכותרת המאפינת את המערכת היר' ריאנית: זה כצד זה, גם "מגילות ירושלים" וכותרת משנה, "לוריאן". החוצאה הסופית צריכה לתפוף את משני קומפוננטים אלה. המספר המסתבך בקורי עלילותיו עלול ל' הקנות קאנון אופי שחסי ופסטימי של "מגי' לוח ירושלים" היינו רצף כזה או אחר, מקרי למדי. וקשור באופן רופף של סיפורי ירושלים טובים וגמים, על ציר לוקאלי רופף כגון, "סיפורי רחוב הכושם", היינו, מסגרת תמית פחות מחוייבת כלפי עצמה, הנובעת ממשמעות הקומפוננט "מגילה". מאידך, ממשמעות הקאנון סוג התחיבות שונה לחלוטין — המקשר את כל הפרודות של ריב"מערכת לדמות מרכזית אחת — גבריאל וריא, דמות שצריכה להקנות, מרכז כובד' יחודי, שיקשר את כל מימדי הרחוב, ה" עומק, כדאי אולי לסייג את הדברים האלה ולהזכיר, ששילל הזיקות הנמשכות מכוונותיו של הקאנון קיים במובן סימנטי ותו לא, ואולם, סכנתם של פתרונות, "קלים" ועד' רכת הקשורים התבניתיים והעלילתיים מעד' לה הגלולות, לבסוף, כמין הכלכה של חוטים גסים והתכנסות בגליתם קהלת המסקקה ב" בחינה, "אין חדש תחת השמש", אמ, מה' שהיה הוא שיהיה" כהנמקה ערכית לספי' ראליות של העלילה. הכנניקה של הקאליה' דוסקופ ועקרון הבמה המסתובבת עלולה לתת מסגרת וחיקוק לפתרון פחות ערך. קיימת גם אפשרות מפתיה של הימשכות הקאנון ללא סוף, בצמד לעקרון של, פרפטום מובילה". מיקרא מצטבר בחלקו השונים של הקאנון, ובעיקר הדריכה במקום המאפיינת את הפרק הנינג'ה הנדון, מעלה יותר משמש של חשש לפתרונות מסוג זה.

אפשרות ביניים נוספת היא, שבמסגרת המחויבות הפתוחה של המחבר הנסיון הגר' גנטואי ש"ו, יגלה הקאנון כולו כמין מע' רכת הבנויה על עקרון הנוטרופונקט סטריאלי בדומה לסדרת הרומאנים היוקפוטוסטאפיים של פוקנר. ואולם, בנקודה זו קיים הבדל עמוק למד', המתמקד על רק באופי השונה החלוטין של המערכות, זו הלהוריאנית וזו היוקפוטוסטאפית, אלא הבדל המתבטא במ' חויבותו (ליתר דיוק — חצי מחויבותו) של ד. שחר לדמות, "מפתח" קאנון, וזהו מ' חויבות שמעבר לשיטה הפוקנרית, מעבר לאופי ה"סאנה" של המאה התשע עשרה, מעבר למחויבות סתמית של גלגול מגילות. מחויבות לערכו של אחד הנסיונות הספר' תיים החשובים ביותר שידענו, כאמור, עומד כאן על כף המאונים.

א. סכנת ה"פרפטום מובילה

מיקרא בחלקו הרביעי של הקאנון היר' ריאני לדוד שחר, הקורם עור ונדים זה חמש עשרה שנים, מהוייב לציית למסלול ביקורתי כפול היוצר בתוכו בעיות שיפוט עקרוניות. אין למד את בדידיו השונים של הקאנון, אלא על פי כלל הרצף המצטבר והניגוד לאורך כאלף עמודי "קץ בדרך הנביאים", "המסע לאור כשדים", "יום הור' זנח", חלקים שיצאו לאור והאירו מירקמים ומערכות סיפוד באשר האירו, והותירו אורי' עלילה עלומים. המשך עלילותיו של גבריאל לוריא, והמשך מסעותיה של שושי רבן, שתי נביעות כוח מרכזיות שהפכו להיות הרשימי ורימה עיקריים של הקאנון ועצרו על פתחו של המימד האוטורי, דוד שחר עצר במקום זה את העלילה והעתיקה למקום אחר, או שהיקנה לה הדגשים אחרים. היבט זה של השעיית העלילה על סיפו של האוטורי והת' לפת מהלך מקבל מישנה חוקף כאן, "נינג'ה" אהנה תולדה של החלפת מהלך מסוג זה.

ממיקרא ראשון יקשה מאוד לבוא בטענות כלפי החלק הנינג'ה שבקאנון. העיסוק ה" אופייני בגלגולי מתילות צדדיות, הטיפול הקבוע בשתי רמות יסוד (גבוה/נמוך), מקבל מישנה עוצמה ותוקף, ואולם, במקביל מאיר באור בעיית את תבנית היסוד של הקאנון כולו וסכנת ההיתמשות המוחלטת לה ולטכ' ניקה הורירטואזית המאפינת אותה. אפקט זה והסכנות הנובעות ממנו אובד תוד כדי טיפול במיגור אחד של המערכת. אבל צריך לטפוט כל חלק לגופו כמערכת ספרותית שרירה בזכות עצמה וגם תלויה במערכת העל. ממילא אנו עוסקים בשני מסלולים ב" קורתיים אפשיים, שאין לזלזל בכל אחד מהם, ונטינו של העתקת דגשים (למשל, מן הספר הבודד אל הקאנון כולו) עלול להת' גלות כדרך שגויה. במקרה של התפוררות מבנה העל ייוותרו בידינו ספרים בודדים, ואו השיפוט צריך להתמקד בכל ספר לגופו, ועליון תבנית העל, גראנד פרויקט", עלול להפוך זניה לדאבון לב כולו.

הפסיחה על העסיפים אמביואלנטיות עק' רוגיה זו שבשיפוט עלילה להוביל לבסוף של השעיית שיפוט, והקאנון כולו עלול לקבל ממדים לא ברורים, כמין מהוו עלום ואסור למצע ולנגיעה בספרותנו. זאת, בצד סכנות לא צדדיות כלל של אובדן חוש מידה והת' גדרות בפניורה חוץ-ביקורתית, או "על' ביקורתית" מצד הרשונה הכותבת. יש רגליים לסברה, שסכנות מסוג זה אורבות לדוד שחר, שכבר אינו מחממת עם מערכות ספר' תיות קיימות כאן ועכשיו, אלא צדד' וחייב להתעלות על הישגי עצמו וההישג היחודי שלו.

מנקודת מוצא זו יראמר, כי הפרק הנינג'ה מסמן כיוון פחות ערכי מזה הצפוי. קושי ויתרון עצום מצוי גם בממדים המיוחדים של הקאנון לא רק ממד היקף גודל והעזה, אלא גם בפערים העצומים, יוצרי תהודה מיוחדת במינה, שבין המעודן, הרק מן הרק, לבין הגט, בין האוטורי לבין הקארנאואלי. גם האמת של המחבר יצרה לא רק הערכה הפתיעה כלפי יכות ההארה המפתיעה וה' העמקה הפתאומית, בצד עיסוק ברומני ג" מירקמים עדינים ובורלטיקים קארנאואליים, אלא גם כלפי יכולת העמקה וטיפול מחודש במאטריה שכבר נדמינו כי מוצתה עד תומה, במחינת זירה והסתרוף סובבת אשר שינוי מפתיע בחסאורה או האורה מוויית אחרת מגלים דיבט אחר, לא פעם עמוק יותר, על אותו מערכות סיפוד שמכבר.

אלא שהוירה הזאת טומנת בחובה סכנות רבות — לא רק של שטרש כתוצאה מת' נועה מואצת, אלא גם סכנה חמורה של מעבר לסיבוכי סרק, סיבוכי סרק שהובילו לפרק הנינג'ה שבקאנון.

כדי לעמוד על הפוטנציאל השלילי צריך לחזור ולבדוק את תבנית היסוד של המארג הכללי — אין התפתחות לינארית (קוית) בקאנון, אלא בכחינה מערכתית כתיים, מעין כתימי וורשאך היוצרים כיסוי מחד ואזורים "לבנים" מאידך. למשל: המשך עלילותיה של הדמות הראשית, זו שעל שמה קרוי ה" קאנון כולו, עדיין עלום מענינו. הדבר הוא בכחינה כחה לבן. עקרון הסלקציה של המ' חזר מהווה כאן צד חובה. הוא פועל בשרי' רות לכ ולא מציית לסיכיות פנימית של ה' מערכת. אך אין בכך האשמה סופית ומפר' רשה, שהרי עדיין לא מצויים בידינו כל חלקי הקאנון.

למרות החלקיות, נראה בעליל שכיוון זה שבשיירות לב הולך וצובר עוצמה שלילית ככל שהולכים וניגלים לנו בדידיו השונים של הקאנון. לא ברור, למשל, מדוע ניפסק למשך סיפורה של שושי רבן על סף הגילוי (בסופו של "יום הרוזנת") ומדוע לא הומשך, אלא הימר ותועל, לכיוון צדדי למדי, בעוד עלילה שיש רבן עצמה הוסכת להיות נעימת ליווי משנית ומדוללת, אלא אם כן קיים כאן נסיון ליצור צמד אנאלוגי מהופך בין שדושה רבן לבין לינה נינג'ה, מתוך נסיון ליצור הארה מיתאמית בין שני חלקים לא שונים מבחינה ערכית בחוך המערכת. וגם קואורדינטות אלה, היינו, אפשרות של קשר אנאלוגי בין דמויות, "יום הרוזנת" ו"נינג'ה" לעלילות להיות היקש נכון או מוטעה. אם כי מעלה מכל ספק, שה"חובנית הגדולה" של הקאנון יוצרת מערך עצום ובלתי פוסק של

ב. הבור, המבעה, וההבער

חמש שנים עברו מאז פורסם ד. שחר את הפרק הקודם, "נינג'ה" — "יום הרוזנת", ה" מהווה לא רק הישג מרכזי במסגרת הקאנון, אלא גם הישג מרכזי בספרות העברית ב" טוח עשרים השנים האחרונות. חר-פעמיותו

המספר המסתבך בקורי עלילותיו עלול ל' הקנות קאנון אופי שחסי ופסטימי של "מגי' לוח ירושלים" היינו רצף כזה או אחר, מקרי למדי. וקשור באופן רופף של סיפורי ירושלים טובים וגמים, על ציר לוקאלי רופף כגון, "סיפורי רחוב הכושם", היינו, מסגרת תמית פחות מחוייבת כלפי עצמה, הנובעת ממשמעות הקומפוננט "מגילה". מאידך, ממשמעות הקאנון סוג התחיבות שונה לחלוטין — המקשר את כל הפרודות של ריב"מערכת לדמות מרכזית אחת — גבריאל וריא, דמות שצריכה להקנות, מרכז כובד' יחודי, שיקשר את כל מימדי הרחוב, ה" עומק, כדאי אולי לסייג את הדברים האלה ולהזכיר, ששילל הזיקות הנמשכות מכוונותיו של הקאנון קיים במובן סימנטי ותו לא, ואולם, סכנתם של פתרונות, "קלים" ועד' רכת הקשורים התבניתיים והעלילתיים מעד' לה הגלולות, לבסוף, כמין הכלכה של חוטים גסים והתכנסות בגליתם קהלת המסקקה ב" בחינה, "אין חדש תחת השמש", אמ, מה' שהיה הוא שיהיה" כהנמקה ערכית לספי' ראליות של העלילה. הכנניקה של הקאליה' דוסקופ ועקרון הבמה המסתובבת עלולה לתת מסגרת וחיקוק לפתרון פחות ערך. קיימת גם אפשרות מפתיה של הימשכות הקאנון ללא סוף, בצמד לעקרון של, פרפטום מובילה". מיקרא מצטבר בחלקו השונים של הקאנון, ובעיקר הדריכה במקום המאפיינת את הפרק הנינג'ה הנדון, מעלה יותר משמש של חשש לפתרונות מסוג זה.